

Timea Mendelová

**Zo sedla
je všetko
iné**

Spojená škola Nitrianske Pravno

2012

Zo sedla je všetko iné

Bol pekný deň a ja som sa veľmi tešila, pretože to bol môj deň - mala som narodeniny! Ani vo sne by mi nenapadlo, že pre mňa pripravia moji rodičia a mamina kolegyňa takéto prekvapenie.

Síce bola v ten deň škola, no nevadilo mi to. Stále to bol len môj a môj deň!

Už ráno bolo nádherne. Svietilo slnko, nefúkal vietor a mne sa málokedy takto dobre vstávalo.

Tak ako vždy som všetko pekne, krásne nestíhala. O takú pol hodinku som už sedela v lavici a jedným uchom som počúvala a jedným okom pozerala.

Bola slovenčina a my sme si precvičovali pravopis. Ale hneď ako som povedala slovo *narodeniny*, bolo zázrakom po vyučovaní. Hlasný zvonček nás prebudil a prinútil čo najrýchlejšie pobaliť sa. Nebol to žiaden problém, lebo nebol to len môj deň, ale bol aj piatok, takže to balenie nám išlo veľmi rýchlo. A ešte jedna vec ubehla rýchlo - obed, cesta na autobus a ... hurá domov!

To už ma tam čakala mamina so starými vecami v ruke a knižkou o koňoch. Ale ani podľa tohto opisu vecí som nevedela, kam tým všetkým mieri.

Po chvíľke ticha som sa konečne ozvala:

„No tak, mami!“

„No čo! Nehádala si!“ povedala mama.

„Vieš dobre, že pokiaľ máš v ruke niečo o koníkoch, že ma nemáš naťahovať! A ešte vieš, že ich mám tak veľmi rada! A už rozprávaj ty, nie ja!“ a to boli moje posledné slová.

„Takže, s tetou Beátkou sme prišli na skvelý nápad. Pamätáš sa na to, ako veľmi si chcela ísť na Montyranc, na tú hodinovú prechádzku na koňoch po lese a lúkach?“ Trochu som sa zamračila a pritom neustále hľadala v pamäti.

„Tam, kde si ovládaš koňa sama!“ dopovedala mamina.

„Tu máš zatiaľ knihu, študuj do 16:00, potom príde ocino a odchádzame. Okej?“

Po momente ticha a omámenia som tak skríkla a začala skákať, že to určite počul aj celý Pravenec! Doslova som schmatla knihu a už som aj listovala. Mám veľmi rada kone, ale aj prírodu, všetky lesné živočíchy a rastlinky, keď je na jar všetko rozkvitnuté, krásne, skrátka - SUPER!

„Obsah, história koní, typy jazdenia na koni, výstroj na koňa, sedenie na koni a držanie uzdy - mám to!

Držanie uzdy : cez malíček až... a to už som si len tak mrmlala.

Než som prečítala celú kapitolu, započula som:

„Haló! Môžeme ísť?“ a to už prišiel ocino s maximálne špinavým oblečením.

„Ocino, to dúfam nemyslíš vážne! Okamžite sa bež prezliecť do svojho westernového oblečenia! A nezabudni si klobúk!“ skoro som odpadla, keď som ho videla!

Hlboké vzdychnutie ma od neho nepresvedčilo, že to nie je treba. Práve naopak.

Nahodila som na seba taký výraz tváre, že ho to prinútilo ešte zrýchliť.

„Tak! Spokojná?!“ odvetil.

„Áno! Vidíš že to ide, keď sa chce. A teraz už pod' me. Mami! Švihni si!“ a dala som ockovi pusku na líce.

Nasadli sme do auta a ocino mal príkaz: nespomaľovať a prechádzať cez červenú.

Montyranč sa nachádzal v dedinke s menom Vyšehradné. Dedinka bola malá, ale pekná. Nachádzala sa v doline obklopenej lesmi a lúkami.

Na Montyranči by ste našli všetko, čo má na správnom ranči byť: hlavne kone, kravy, psy, mačky a veľmi dobré trénerky.

Dorazili sme na miesto a ja som nestrácala ani jednu sekundu čakáním, tak som všetkých povyháňala z auta. Takže bol mierny chaos - kde, čo, kedy, ako, prečo! A už som ich ťahala za ruky kade-tade po ranči.

Všetko sme vybavili, ale museli sme chvíľku počkať, kým nám osedlajú a privedú kone.

Keďže sme boli na takejto prechádzke prvýkrát, tak sme sa trochu báli. Ja s ocinom sme sa báli, ako ovládať koňa a jazdiť na ňom, zatiaľčo mamina sa bála len toho samotného koňa, a pri pomyslení len vysadnúť naň by asi omdlela.

Keď sa objavovali kone spoza budovy, mamina si to rýchlo rozmyslela. Ale nemala na výber, už len vyhupnúť sa do sediel a cupitať.

Moja kobyľa sa volala Viktória. Mala šedú srst' a bola pomerne veľká, ujo hovoril, že dnes mala výnimočne dobrú náladu, takže som sa aj potešila. Vopred som maminu upozornila, že nechcem počuť žiadne „pozor zlatičko“ alebo „drž sa žabka“ atď.

Vysadla som na Viky, ostatní na svoje kone a mohli sme ísť!

Ujo išiel prvý, ja druhá, mamina tretia a ocino posledný. Prešli sme po asfaltke až na veľkú lúku.

Videli sme veľa srniek, jedného diviaka a líšku. Keby sme išli pešo, tak asi trošku frflem. Ale keď som si toto všetko pozrela z konského chrbta, je to naozaj nádhera. Tá lúka doslova žiarila všelijakými farbami dúhy!

Prešli sme aj namáhavý kopec, kde sa kone dost' zadychčali. Ďalej sme cupkali do lesíka, v ktorom sme videli odtlačené stopy vlka. A mamina do toho nadhodila : „Nie že nás tu niečo zje!“ skríkla.

A my dvaja s ocinom sme len tak prevrátili očami.

Po štrkovej cestičke nasledoval blatistý úsek plný vyčnievajúcich koreňov, nebola to ani cesta, skôr taký vydupaný chodníček. A to už sme sa valili prudko dole kopcom.

Išli sme aj klusom, aby ten krok nebol pre kone až takým trápením.

Lesík bol čistý a cez konáre nám priamo do očí prenikali slnečné lúče.

Po dlhšej dobe klesania sme konečne prešli do akejsi záhrady, až na to, že nemala majiteľa.

„Zastavte si kone!“ povedal „šéf“.

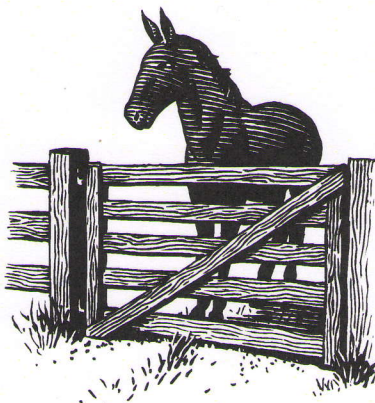
Všetci sme sa začali čudovať.

„Posúvaj ďalej!“ prikázal mi a podal mi jablčko. Mamina sa začala mračiť ešte viac a pýtala sa, ako bude potom jazdiť.

„Jednou rukou ako na divokom Západe! No nie?“ povedala som jej s úsmevom na tvári.

Začali sme žuvať a to už sme sa z krásnej prírody približovali k ranču. Cez klus sme spomaľovali do kroku. A to nás už všetci víтали kývaním. Zliezli sme z koní, pod'akovali sme sa a išli na zmrzlinu...

Tento deň som si užila naplno. Boli to tie najlepšie a zatiaľ najkrajšie narodeniny!!!

Názov: *Zo sedla je všetko iné*

Útvar: *Rozprávanie*

Autor: *Timea Mendelová*

Vek: *11 rokov (5. A)*

Vydavateľ: *Spojená škola, Grundschule mit*

Kindergarten, Školská 370/19, 972 13

Nitrianske Pravno

Rok vydania: *2012*